

ANDIRIN ANDIRIN

Değerli Ağabeyimiz Ali Gürbüz'ün cenaze merasimi münasebetiyle Çokak Kasabası'nda karşılaştığımız Andırınlılar Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Sayın Misal Bolat Beyefendi: “ Ağabey, dergimize Andırın için bir yazı yazar mısın?” dediğinde çok sevindim. Bu değerli ve nazik kardeşime teşekkür ediyorum.

Ben Kadirli'nin Bahadırlı Köyündenim. Kadirli ile Andırın İlçesi'ni Keşiş Çayı ayırır, ya da birleştirir, diye ifade edebiliriz. Andırın'ın güney hududu Keşiş'in Ceyhan Nehri'ne döküldüğü yerdir. Beri geçe Kadirli, öte geçe Andırın, Ceyhan'ın öbür geçesi Düziçi ilçesidir. Akdeniz'den başlayıp Anadolu içlerine kadar uzanan Toprakkale, Kastabala, Kum Kale, Anıcık Kalesi, Haştırın Kalesi, Ak Kale Azgıt Kalesi, Kaleboynu Kalesi, Geben yahut Meryemçil Kalesi ve Göksün Hududu'nda Kızıl Kale zinciri ile korunan tarihi yol üzerinde Torosların bağrında, bir imparator tahtı gibi kurulmuş güzel Andırın İlçemiz benim için ayrı bir dünyadır. Coğrafi konumu, iklimi, soğuk suları, güzel yaylaları ve nazik, misafirperver insanları ile Andırın bütün Çukurova halkını yazın yaylalarına davet eder, misafir eder, ağırlar ve güzün de yolcu eder.

Her köyünün, her yaylasının, her semtinin ayrı özellikleri ve güzellikleri vardır. Benim çocukluğum, gençliğim Andırın yaylalarında geçmiştir. Çocukluğumu anlatan şiirimden bir kıta yazsam herhalde bir fikir verir.

Hep böyle geçerci ömrümüz orda
Deve çeken bir kızın arkasında
Konup göçerdik yurttan yurda,
Bazen bir ovada, bazen bir dağın yakasında.

Kayranlı, Başikesik, Ağca Dağ gibi sarp ve yalçın kayalardan oluşan muhteşem dağların yanında Kırksu gibi, binlerce insanı konaklatan bol sulu, saklı yaylaları da vardır.

Hayallerimin örüldüğü, hayatımın şekillendiği, en güzel hatıralarımın saklandığı yer Andırın yaylalarıdır. O yaylalarda hep davar göttüm. Üniversiteyi bitirinceye kadar. Dağları, ormanları soğuk pınarları karış karış dolaştım. Ağaçlarla, taşlarla, kuşlarla konuştum. Hayatımın en gizli sırlarını onlarla bölüştüm. Gene de o dağlarda davar götmeye varım.

Tabiat, temiz hava, dağlar, ormanlar... Çağlayan pınarlar, hürriyet vardı. Var olduğumu anlardım. Her şeyimle yaşadığımı duyardım. Salatalığın, domatesin rayihası çok uzaklardan duyulur. Fasulyesinin, mekesinin tadına doyum olmaz. Dudu, güz eriği, cevizi hele olgunlaştığı

zaman yabani yunus eriğinin güzelliğini akıl almaz. Gözümü kapadığım zaman kağnıları görüyorum. Kağnı tekerlerinin cazırtısını dinlemek ayrı bir zevkti. Tabi o dili bilenlere.

Kahramanmaraşlı rahmetli Şair Necip Fazıl diyor ki:

“Su gelir yokuşlardan hep basamak basamak

Benimse alın yazım yokuşlarda susamak.”

Alın yazısı yokuşlarda susamak olan yayla insanı, o çileli hayatı büyük bir tevekkülle zevke dönüştürmeyi bilmiştir.

Yazmakla bitmez, dağlarımı özlüyorum, ormanlarımı, ağaçlarımı özlüyorum... Çamları, kamalakları, karaardıçları, soğuk pınarları, olukları, ovaları, yamaçları, davarları özlüyorum... Yuvarladığım taşları, çam dalına binip zıypındığım bayırları, çengetirleri, haymaları, kara çadırları, at koşturduğum çayırları, şahinleri, doğanları, atmacaları, deve çeken kızları özlüyorum... Karacaoğlan da benim gibi Andırın sevdalısı imiş:

“Kamalağın, kara ardıcın içinde

Kırmızı kolçaklı yar ister gönül.” derken Andırın yaylalarını söylemiş, bizim yaylalarda aşk başkadır. Bu vesile ile bütün Andırınlı kardeşlerime en içten sevgi ve saygılarımı sunar, mutluluklar dilerim.